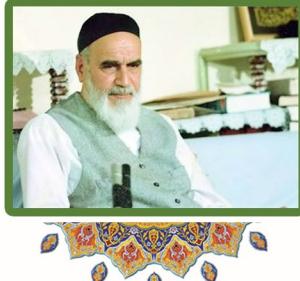

۱۹۸

معجزه خوبان

دوره و دو زبان!

حضرت صادق، سلام اللہ علیہ، فرمود: «کسی که دیدار کند مسلمانان را، به دو رو و دو زبان، بباید روز قیامت و حال اینکه از برای اوست دو زبان آتشی.» شرح معنی «دوروبی» بین مسلمانان آن است که انسان ظاهر حال و صورت ظاهرش را به آنها طوری نمایش دهد که باطن قلب و سریره اش به خلاف اوست. مثلاً در ظاهر نمایش دهد که من از اهل مودت و محبت شما هستم و با شما صمیمیت و خلوص دارم، و در باطن به خلاف آن باشد، و در نزد آنها معامله دوستی و محبت کند، و در غیاب آنها غیر آن باشد. و معنی «دو زبانی» آن است که با هر کس ملاقات کند از او تعریف کند و مرح نماید یا اظهار دوستی و چاپلوسی کند، و در غیاب او به تکذیب او و غیبتش قیام کند. بنابراین تفسیر، صفت اول نفاق عملی است، و صفت دوم نفاق قولی است.

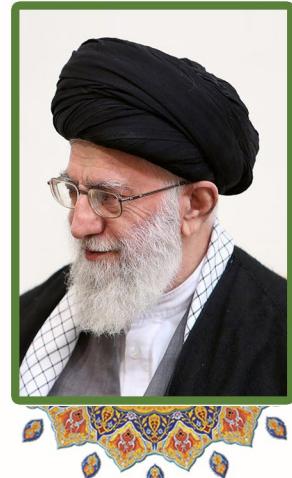
[امام خمینی-ره، چهل حدیث، نشر فرهنگی رجا، ۱۳۶۸، ص ۱۳۳]

برندگان و بازندگان!

امیر المؤمنین علیه السلام در خطبه‌ی (۲۸) نوح البلاعه می‌فرماید: أَلَا وَ إِنَّ الْيَوْمَ الْمِضْمَارَ وَ غَدَّا السَّيَّاقَ؟

این دنیا محل آماده شدن و تمرین کردن است. در این اردوگاه بزرگ، آماده‌ی ورود به میدان لقاء الهی- که قیامت است - شوید و خود را برای مواجهه با حساب و موآخذه‌ی الهی آماده کنید! امروز روز تمرین کردن، آماده شدن و خودسازی است و فردا روز شتاب و مسابقه گرفتن به سوی سرانجامی است که در همین جا برای خود مشخص کرده ایم. وَالسَّبَقَةُ الْجَنَّةُ وَالْغَايَةُ النَّارُ؛ چیزی که فردای قیامت به برندگان خواهند داد، بهشت است؛ و چیزی که بازندگان فردای قیامت دچار آن خواهند شد، جهنم و آتش است! أَفَلَا تَأْتِيْ مِنْ خَطِيْتِهِ قَبْلَ مَنِيْتِهِ؟ آیا کسی نیست پیش از مرگ از خطاهای خود برگردد و توبه کند؟ امیر المؤمنین علیه السلام مردم را دعوت می‌کند به اینکه اگر خطابی از آنها سرزده است، آن را اصلاح کنند؛ راه هدایت را ببینند و در راه صلاح و سداد قدم بردارند. أَلَا عَامِلُ لِنَفْسِهِ قَبْلَ يَوْمِ بُؤْسِهِ؟ آیا کسی نیست پیش از روز بدختی، برای خود کار کند و توشه ذخیره نماید؟ زندگی ما، میدان توشه ذخیره کردن است. کسب و تحصیل، کار علمی، سیاسی، خانه و تمام عرصه‌های زندگی ما، محل عمل برای خدا و تلاش و مجاہدت برای فرداست.

[شرح حدیث از مقام معظم رهبری امام خامنه‌ای مدظله‌العالی، در خطبه‌های نماز جمعه، ۱۳۸۲/۰۹/۰۵]

در خواست‌های علی علیه السلام!

علی علیه السلام می‌گوید با من که حاکم هستم این گونه نباشید، آزاد مرد باشید. (لَا تُكَلِّمُ بِمَا تُكَلِّمُ بِهِ الْجَيَّارَهُ)
مبادا آن اصطلاحاتی را که در مقابل جباران به کار می‌برید که خودتان را کوچک می‌کنید، ذلیل می‌کنید، خاک پا می‌کنید و او را بالا می‌برید، به عرش می‌رسانید، برای من به کار ببرید.

نه کرسی فلک نهد اندیشه زیر پای تا بوسه بر رکاب قزل ارسلان دهد

مبادا با من این گونه حرف بزنید، ابداً. با من همان طور که با دیگران حرف می‌زنید، صحبت کنید. (وَ لَا تَتَحَفَّظُوا بِمَا يُتَحَفَّظُ بِهِ عِنْدَ أَهْلِ الْبَادَرَةِ) و اگر دیدیید احیاناً من عصبانی و ناراحت شدم، حرف تندی زدم، خودتان را نبازید، مردانه انتقاد خودتان را به من بگویید، از من حريم نگیرید. (وَ لَا تَخَاطُلُونِي بِالْمُمْنَاعَةِ) با برای به هرجهت، هر چه شما بفرمایید صحیح است، هر کاری که شما می‌کنید درست است (این را می‌گویند مصانعه و سازش) با من رفتار نکنید. هرگز با من به شکل سازشکارها معاشرت نکنید. (وَ لَا تَظْنُوا بِيِ اسْتِقْبَالًا فِي حَقِّ قِبْلَيِ لَيِ) گمان نکنید که اگر حق را در مقابل من بگویید، یعنی اگر علیه من کلمه ای بگویید که حق است، بر من سنتگین خواهد آمد. به حق از من انتقاد کنید، ابداً بر من سنتگین و دشوار نخواهد بود، با کمال خوشروی از شما می‌پذیرم. (وَ لَا إِنْتِمَاسٌ أَعْظَامٌ لِنَفْسِي) ای کسانی که من حاکم و خلیفه تان هستم و شما رعیت من هستید، خیال نکنید که من از شما این خواهش را دارم که از من تمجید و تعظیم کنید، از من تملق بگویید، مرا ستایش کنید، ابداً.

[شهید مرتضی مطبری، آزادی معنوی، تهران، انتشارات مدرسه، چاپ سی و هفتم، ۱۳۸۶، ص ۲۴ و ۲۵]